Ч. 225 (11.476). Львів, вівторок 9. жовтня 1928. Poczt. opłata ryczałtem Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леїв, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Даймо відповідь!

Львів, 8. жовтня 1928.

На польські пляни, проекти, зазіхання і підступну розкладову роботу наші маси дали вже відповідь численними збірними виступами й маніфестаціями. Дала ту відповідь й українська інтелігенція своєю працею на культурному, економічному й політичному фронті.

Однак мусимо мати на увазі, що натиск і розкладова робота по лінії польських плянів не є переходового характеру. Про це свідчить політика старої Польщі та ріжні експерименти повоєнної доби. Перейшли ми вже неодно, мусимо бути приготовані на всякі можливости. Крім того не сміємо спускати з очей ще одного факту: без огляду на наш опір і відпір процес ополячування поступає через спольонізовану школу, військо, уряди і т. і. І вже сьогодня помітно значний вплив польщини в нашому житті — як серед маси, так і серед інтелігенції. Цей вплив польщини мусимо стрясти зі себе, мусимо паралізувати небажані для нас наслідки польонізаційної політики, мусимо охоронити не лише нашу масу, але й усе наше громадянство перед заразливими міязмами і руйнуючими випарами польонізаційних станиць.

Та в першу чергу треба нам мати на увазі масу. Тут на інтелігенцію спадає обовязок зробити ту масу грамотною, освіченою, свідомою свого Вчора і свого Завтра. Тоді вона буде й відпорною, неподатливою, твердою, суцільною, неперепускаючою ніяких небажаних впливів.

Місяць жовтень є місяцем української книжки, місяцем її поширення, збудженням зацікавлення до друкованого слова, місяцем поширення читальництва. Ці пропагандові місяці української книжки вже багато зробили. Вони пхнули книжку в найдальші закутини краю, вони пробили їй дорогу в народню гущу, вони причинилися до деякого оживлення на нашому книжковому ринку. Однак українська газета й українська книжка зустрічають великі перепони в неграмотности мас. Передвоєнну неграмотність, що старанно була консервована в нашому народі польською шляхтою, збільшили ще воєнні роки, а в останньому часі польська школа по наших селах. Без пересади годиться ствердити, що сучасна спольонізована школа, а особливо тзв. утраквістичний дивогляд, просто отуманює наших дітей. З тієї школи виходять вони круглими анальфабетами, особливо — не то нічого не винісши з українознавства, але просто не вміючи читати по українськи. Очевидно, формально рахуються вони грамотними, але фактично є вони стовідсотковими анальфабетами.

Цій грізній небезпеці, що йде за час, що вже тепер затривожує всіх, які бачать наслідки діяльности такої школи, мусимо протиставитися з усією енергією. Завданням нашої інтелігенції перевести безпощадну боротьбу з пошестю неграмотности, навчити всіх неграмотних українського письма, кинути масову книжку в народ, пустити між нього проміні сонця свідомости й знання. Нам треба стотисячного, може кількасоттисячного букваря для неграмотних або слабо-грамотних, букваря вміло й доцільно уложеного. Такий масовий буквар друкує вже Т-во „Просвіта". А за ним повинні і мусять піти інші масові випуски: хрестоматії й підручники з історії нашого народу та популярні книжки з усіх ділянок життя і знання.

Досі обходили ми місяць української книжки, а тепер призначім **рік грамотности нашого народа.** Нехай тим роком буде ювилейний рік Т-ва „Просвіта". Хоч 60-ліття матері наших освітніх товариств й організацій минає 8. грудня ц. р., то головне ювилейне свято буде обходжене в літі 1929 р. разом з краєвою господарською виставою й іншими святами. Нехай же та доба, починаючи від 1. листопада ц. р. до середини літа 1929 буде присвячена безпощадній і систематичній боротьбі з неграмотністю, безпросвітністю і темнотою! Нехай той час запишеться у нас золотими буквами, як **рік боротьби з неграмотністю!** Нехай в поборюванні цього найстрашнішого ворога свідомости, знання і світла візьмуть участь всі наші чинники, вся інтелігенція в найширшому розумінні цього слова, нехай ніхто не відтягнеться від цього почесного обовязку просвітлити, здерти полуду з очей незрячому братові.

Ліквідація неграмотности — це буде найкращий ювилейний дар „Просвіті" в 60-ліття її істнування, найдоцільніша неутралізація впливів польської школи, найкраща відповідь польським експериментаторам.

Закордонно-політичний огляд.

Вислідн IX. Сесії Союза Народів. — Ізольовані німці. — Франко-британський мілітарний пакт. — Його черговий етап: балканське Льокарно. — Франко-італійське порозуміння? — На передодні перегонів в узброюванні. — Ревеляції „Берлінер Тагеблят-у" про інтервенційні пляни.

Берлін, 4. жовтня 1928.

I.

Є в тім деяка іронія долі, що ростуче деколи в світі бажання нових воєн виявилось передовсім в інституції, яка була покликана до того, щоби завести на світі вічний мир. Мова йде про Лігу Націй. На IX сесії Ліги не говорено про роззброєння лише в дійсности продовжувано торг за умови европейського узброювання. Переконались у цьому передовсім німці. Вибираючись до Женеви на IX. сесію Ліги, після Льокарна й Туарі, німці вступили ще й до Парижа, щоби підписати Кельлоґів пакт про виклятте війни. Прибувши до Женеви, вони поставили постуляти, які льоґічно випливали з пацифістичних премісс Льокарна, Туарі і Кельлогового пакту. Коли виклинаємо зпоміж себе війну — то пощо в такому випадкові зброєння? Чому досі перебуває 80.000 узброєних французів у Райнляндії? Пора вже на практиці здійснювати оті великі клічі. Німцям відповів Бріян. Просто і недвозначно. Ви маєте величаву індустрію, яку за одну ніч можете замінити на найбільш модерну фабрику газів і зброї. Ви маєте наймодернішие на світі стотисячне військо, яке складається виключно з офіцерів і підофіцерів. Ми знаємо, що цього досить, щоби за одну ніч змобілізувати та зорганізувати мільйонові збройні маси. Крім цього половина Німеччини, отже всі ваші монархістичні праві кола ждуть тільки хвилини, щоби прийти до власти і чинно розпочати політику відплати і реваншу. Тому ми зброї з рук не випустимо, хиба що дасьте нам вистарчаючі гарантії. Нарешті-ж, ви фальшиво розумієте думку Льокарна та її справжні пляни.

Промова Бріяна поділала на німців як довбня по голові. Як це так?!.. Адже ж ми пакт Кельлоґа підписали, ми Туарі, ми Льокарно... В чім-же річ? І щойно тепер поволі почало виявлятись розуміння, який справжній зміст мало для Франції та Англії те Туарі і Льокарно. Це була тільки стара франко-британська антанта, але в значно змодифікованім вигляді. Метою тої антанти було сотворення европейського політичного бльоку, направленого так само проти Америки як і Рад. Союзу, отжеж взаємний союз зброї а не союз в цілях роззброєння. Розмови в Туарі і Льокарно — це був тільки перший етап у побудуванні величезної европ. політичної системи. Другим етапом на тій дорозі було формальне заключення франко-британського мілітарного пакту. Намічується теж уже й третій етап на шляху цього політ. европ. бльокування. Невже німці були постільки наївні, що повірили, що їх тягнуть туди в цілях взаїмного роззброєння? Цілий ряд уступок і пільг для німців позисканих з боку Англії мав цілком протилежну ціль. Але те найбільше, на що могли піти французи було не **політичне** але тільки **економічне** визволення Німеччини. Отже зниження репарацій, ревізія пляну Доуса і як максімум французьких уступок — злагіднення окупації Райнлянду у формі встановлення перманентної контрольної райнської комісії. Це й було провідною думкою останньої великої промови Поанкаре в Шамбері. На тих умовах французи радіб затримати німців в льокарненському фронті. Тимчасом та база видалась німцям занадто вузька і їх поміщено виранжувано з неписаного але істнуючого европейського політ. пакту. Німецька делегація вернула з Женеви біднішa на одну ілюзію але богатша одним досвідом. Цей досвід використали передовсім монархісти, починаючи гостру кампанію проти республики і політ. співпраці з европ. заходом, домагаючись зближення до Росії та в міру можности до — Америки.

II.

І Америка і Рад. Союз здавали собі від самого початку цілком точно справу, що на практиці означатиме Туарі і Льокарно. Проти **цього** замирення вони намагалися провести в світі **своє** власне замирення. Коли Рад. Союз намагається **розсадити европейську pax britannica** при допомозі соціяльної революції, то Америка добивається до тої самої цілі при допомозі пакту Кельлоґа. Обі течії зручно використовують загальну повоєнну втому і зубожіння. Але в той час, коли Рад. Союз уже видихується, Америка тільки що починає наступ. Пакт Кельлоґа автоматично внівечив франко-британський пакт зброї. І для французького і для англійського міністерства закордонних справ було зовсім ясно, що пакт Кельлоґа скорше чи пізніше приведе [illegible] европейських політичних впливів і що найважніше, скріпить думку европейського ревізіонізму. Не допомогло [illegible] тому ревізіоністичні [illegible] відшукати їм дороги — ось дальша проблєма, що стала перед англійським і французьким закордонним урядом. На тому тлі виросла передовсім думка **балканського Льокарна.** Ще й не видужав як слід Венізельос з тяжкої довголітньої недуги, коли його вислано в дорогу. В той час, коли Париж і Льондон як знають так відбиваються від запитів і дипльоматичних атак Вашінгтону, диктатор Венізельос обїздить европейські столиці, щоби через них добитись до усталення відносин на Балкані. Стається це тому, що льорд Кашендеп здає собі цілком докладно справу, що саме на Балкані ще найлекше прорвати зблькування Европи, а саме поміж перехрестними французьких та італійських інтересів. Тому-то прийшла поїздка Венізельоса до Риму. Тому-то готовиться близьке заключення грецько-югославянського договору, тому-то сталося і недавнє заключення грецько-румунського приязного і розємного договору. Так появляються перші нитки, що звязують оба політичні бльоки: франкофільську малу антанту з одного боку та групу італійських політичних впливів з другого боку. Напрямна тієї політики йде, як відомо, через Будапешт-Рим-Атени-Царгород-Софію. В ту площину падуть також франко-британські демарші у Софії. Ще один такий натиск і Болгарія теж стане зрілою для цього Льокарна. І Рим і Париж приглядаються на зиво спокійно всій тій роботі. В чому річ? Добре поінформована американська преса подає, що цілий отой „льокарненський" розвиток на Балкані має бути завершений франко-італійським компромісом, на таких умовах: 1) Цілий Балкан має бути обєднаний під протекторатом Англії, Франції й Італії; 2) Італія дістає особливі концесії на Далекому Сході; 3) Італія дістає сирійський мандат; 4) Вплив Італії в полудневій Арабії і в Абіссинії має бути поширений; 5) Італія резиґнує з Тунісу та всіх дальших домагань щодо Франції; 6) Франція резиґнує з будови воздушної бази близько Італії; 7) Італія приступає до франко-британського мілітарного і фльотового пакту. Так бачимо, що хоч Бріян похоронив недавно надію, щоби бачити в льокарненськім фронті, ще й німців, то це ні міняє дійсности, бо думка зблькування Европи залишилась і на далі живою та творчою. Вона нині промкнула Льондон-Париж-Рим, залишаючи поки що Берлін на боці. Покищо, бо чим далі, тим ясніщим стає, що з **нинішним** Сходом німці не зроблять ніякого вартісного ґешефту. Прийдеться повернути на базу згоди пропоновану Бріяном і Поанкаре.

III.

Дуже можливо, що під американським натиском прийдеться на Заході заанулювати мілітарний пакт у тій формі, як він виглядає нині. Та чи фльотний компроміс втримається чи ні, чи оте законсервоване балканське Льокарно здійсниться, чи ні — то всеж англійська і французька політика остане в своїй основній тенденції незмінною. З цього здають собі так само добре справу в Москві як і в Вашінгтоні. З цього джерела випливає й американська готовість розпочати величезні морські зброєння. Вони вже [illegible] ні були б реальною дійсністю, коли б не [illegible] американські вибори. Кажуть [illegible] що Кулідж не хоче [illegible] зброї. Але [illegible] тим [illegible] фрaнко-британського пакту. Але [illegible] маршалок Пілсудський [illegible] — як кажуть — подібно [illegible] мілітарний пакт, звернений проти СРСР.

Це зовсім не стало на перешкоді Ворошилову, коли в звязку з тією румунською прогулькою, влаштовував військові маневри на Україні. На наших очах знову починаються перегони в озброюванні, зовсім так, як це було перед 1914 р. Тоді не вистарчило віддиху німцям. Хто тим разом матиме коротший віддих?

IV.

В звязку з поворотом Пілсудського до дому „Берлінер Тагеблятт" з 4. н. м. приносить з Букарешту і Білгороду ряд сензаційних ревеляцій на тему створення великої протирадянської коаліції. Вона нібито зовсім льогічно виростає з нинішнього европейського політичного положення. Ізолюючи німців Франція примушена ослаблювати Росію. Теж саме Англія. Найпростіша дорога до цього це — створення української держави. А де иної?... Знаряддям того англьо-французького бльоку є комбінація Польща-Румунія. Щоб остаточно відтягнути Німеччину від Росії і притягнути її до комбінації Льондон-Париж-Рим, пропонується віддати Німеччині польський коридор, а за те Польща малаб дістати в рекомпенсату **цілу правобережну Україну** і свобідну руку у відношенні до Литви. Користь Румунії полягалаб у тому, що Польща відділилаб її остаточно від небезпечного московського сусіда. На Лівобережу малаб повстати **українська держава зі столицею в Харкові. Франція осягнулаб остаточно потрійну ціль: 1) поміж Німеччину і Росію лягалаб міцна польська держава; 2)** Росія булаб настільки ослаблена, що Франція знову моглаб почати активну політику на Далекому Сході, коли вже не рахувати зменшення внутрішньо французької більшовицької небезпеки і 3) через експльоатацію Донбасу моглаб за допомогою Польщі поволі відібрати собі 20 міліярдів російської передвоєнної позички. Англійські користи булиб такі наглядні, що про них не приходиться навіть говорити. Подорож марш. Пілсудського до Румунії мала, на думку „Берл. Тагеблятту", оту ціль, щоби остаточно вирішувати всі питання політичного і технічного характеру.

Ті ревеляції є з двох причин знамениті. Поперше як пересторога для нас, що зі залізною послідовністю відходить час, коли політичні суперечности між Англією і Рад. Союзом починають згущуватися до перших конкретних проявів, бо щоб там марш. Пілсудський у Румунії не говорив і чого там не плянувалиб — то одно є певне, що даром **він туди не їздив.** По друге ревеляції оті показують, в якій площині дискутується на заході українська справа. „Українська держава на Лівобережжі зі столицею в Харкові". Замечайте!... Тим не менше є такі українські люди, що усі ті інтервенційні комбінації підтримують і навіть до них з усіх сил душі добиваються. А є кому показувати дорогу на Україну: французи, англійці, поляки, румуни, кажуть ще й турки і навіть серби... Інтервенціоністи, вчіться чужих мов!... Пригодиться!...

Зенон Пеленський.

Правда про Холмщину.

(Від нашого постійного кореспондента.)

Луцьк, 4. жовтня 1928 р.

Стою на тому ґрунті, що релігійний культ лише складовою частиною життя народу, тому і релігійні питання не вільно ставити вище самого буття нації; не вільно релігійних справ загострювати до розмірів внутрішньої боротьби, а синам одного народу взаємно вмішуватися в справи віри своїх братів.

Коли зайва політична боротьба є нещастям народу, то внутрішня релігійна — є руїною. Особливо вона є небезпечна в житті такого поневоленого народу, як нарід український. Жах огортає душу, коли подумаєш, що між нами, українцями, від Польщею, моглаб розгорітися ще боротьба на релігійному ґрунті.

Треба видобути зі себе максімум почуття взаїмної толєранції, вирозумілости та братерства, максімум свідомости, що ми" перше українці, а потому уже православні, греко-католики, євангелики чи навіть атеїсти. Релігійна совість — це святая святих брата мого, до якого не вільно входити без його запрошення.

Є всі дані твердити, що нашим сусідам дуже хотілось би загнати нас у вир релігійної боротьби, маючи на увазі засаду: „поділяй і пануй"; є також підстави гадати, що релігійний поділ штучно створювався і створюється тими самими сусідами, щоб узяти наші народні маси під свій релігійний вплив з метою національної асиміляції.

Не для спасення-ж українських душ Ст. Грабскі придумав так звану „жондову унію" і не на спасення їх думає той чи інший „рковець" у Галичині, насаджуючи російське православя. Мета тут політична, і в ньому місто не може мати сумніву.

Сусіди наші через релігію хочуть взяти під свій вплив українські маси і власне під вплив національний. Отже, українцеві може дати право говорити щось у справі другої релігії лише той момент, коли насувається небезпека денаціоналізації: в Галичині русифікації через російське православя; на північно-західних землях — польонізації через унію чи русифікації через те саме православя.

І навпаки, втручання політичних діячів у справи чужої релігії, тільки для релігії,— це вже карігідний чин, що сіє в лоні свого народу насіння бурі-боротьби та знесилення.

До такої категорії чину відніс би я роботу **часописи „Нова Зоря", який, здається, має завдання робити політику під плащиком маловидної „українсько-християнської організації".**

Маю на увазі скритого співробітника „Нової Зорі", що дозволяє собі насилувати історію нещасної Холмщини. А власне, в відповіді на статтю д-ра А. Чайковського „Православя" („Діло", чч. 202—203). Д-р Чайковський сказав: „Що ті побоювання денаціоналізації не безпідставні, то ми бачили на Холмщині і на Підляшу. Там латинізація (унії) дійшла до годинників, літаній, органів, викидування іконостасів, а „упорствующі", що по скасуванні унії Росією не хотіли перейти до православя і були тайними католиками, по виданні толєранційного закону, перейшли до латинської віри і для українського народу пропали".

На ці слова д-ра Чайковського „Нова Зоря" каже: „Всупереч очевидним і від півдесяти літ усталеним фактам він ще сьогодні має відвагу писати, що Холмщина спольонізувалася наслідком унії, зокрема задля різних латинських звичок у тамошніх церквах. Тимчасом хто з якою-такою науковою совістю відважиться заперечити, що ніщо тільки православне „чищення" уніятської Холмщини зробило з землі короля Данила польську країну".

Можу запевнити автора цих слів, що я, як холмщак, який чимало студіював історію церкви на Холмщині, знаю причини переходу сотень тисяч нашого українського населення до польського табору — не гірше за нього. І заявляю, що заява д-ра Чайковського цілковито є згідною з дійсністю й „науковою совістю". Натомість, що до „чищення" церкви, то „Нова Зоря" чула дзвін, та не знає, звідки він.

Дійсно, „чистка" була неприродна; замісць старого українського православя було введене православя російське, яке було для народу чужим, в першені справи вищі і ґвалтовна поліція допускалося насильство і т. д. Але, колиб маса, при введенні російської адмін. та рос. урядової мови була залишена самій собі, то тепер на Холмщині булоб українців не менше. Драконівська рука російської влади стримала для нас те, що ми зараз маємо. Колиб маса була пущена звою, вона вся потонулаб у польському морі. І власне тому, що в уніятській церкві на Холмщині майже нічого східнього не залишилося, на посадах священиків сиділи поляки (були й епископи), які говорили й проповідували по-польськи, а навіть відправляли по латині; а де не було священика поляка, туди час-від-часу посилали служити сусіднього ксьондза, а уніятського священика посилали до костела, бо то „вшистко єдно". Кажу це на підставі слів своїх батьків, які ще були уніятами, та слів старих людей, від яких я добував відомости про дійсне обличчя унії на Холмщині.

Словом, у моменті введення православя на Холмщині, унія вже доведена була до латинства з маленькими рештками обряду й з виключним уживанням польської мови. Вона вже кінчала ту роботу, для якої була створена: польщення українського населення. Ще одне покоління — і латинське духовенство само зліквідувалоб унію, бо вже польонізаційна місія її була би виконана. Політичні події, приєднання Холмщини до Росії перешкодили унії закінчити цю місію.

Тому в моменті введення православя так заметушилося польське громадянство, тому-то кинуло стільки гроша й тайних польських місіонарів (українців туди не висилали). Добачили поляки, що трьохсотлітна праця польонізації (через унію) моглаб піти на марно. І завдяки тому, що вводили православя не українці, а чужі — росіяни, їм вдалося частину зпольщених українців затримати при собі.

Деж найбільше селянства залишилося на Холмщині при православю й українстві? Там, де православними священиками стали українці з Галичини (Телеховський, Лопатинський, Чайковський, Васильчишин та інші) та місцеві свідомі українці або волиняки. В тих місцевостях, де поляки встигли обсадити священицькі посади своїми, населення для нас було втрачене.

Чомуж? — спитаєтесь мене, —унія не довела до таких наслідків на Волині?

Тому, що тут вона була скасована на сорок років раніше. Тут не розбір польської **держави заскочив польських церковних політиків і несподівано перервав їх роботу. Бачучи наслідки для польонізаційних цілей від введення православя** й сподіваючись, що воно буде введене і на Холмщині, поляки-латинники прискорили темп польонізаційної роботи й до 1875 року, за допомогою унії, обсадженої в певній мірі поляками, встигли в певній мірі Холмщину спольщити, златинізувавши східний обряд і завівши в церкві польську мову. Поки росіяни стямилися, робота через унію ледви не була доведена до кінця.

Ст. Грабський добре все це знає і тому завів „жондову унію", як добре випробований засіб до польщення українських мас. Знають це і ті, що відкрили тепер у Дубні семинарію „східнього обряду" для тих поляків, що покінчили латинські семинарії.

Інша справа в Галичині. Тут українці, користуючись з деяких національних можливостей, що їм давала австрійська влада, потрафили зробити з унії в деякій мірі національну релігію. Поляки незадоволені з цеї унії. Через те Грабський і не пустив галицьких українців на Волинь, через те латинники Галичини й вживають всіляких засобів, щоб облатинити східній обряд.

Я дозволив собі зробити маленьке зауваження щодо національної сторони унії, не торкаючись зовсім догматичних питань, бо як сказав на вступі, українці не мають права вмішуватися в релігійні справи своїх братів.

Наприкінці дозволю собі зробити маленьке зауваження авторові з „Нової Зорі" з „науковою совістю", що він робить дуже не наукові висновки з „очищення" церковних обрядів на Холмщині. Обряд на Холмщині був златинізований. Православні хотіли його очистити і через те частина українців перейшла до латинства та спольщилася. Виходить: то очищати на віки вічні. Щоб показати абсурдність подібного твердження, навести аналогію. Шкоди в нас смольщені — значить, колиб була можливість їх „очистити", то цього не слід робити? Мова наша забруднена русизмами й польонізмами, — теж не вільно очищати її? Сама наша психольогія, а особливо в автора зазначеної статті в „Новій Зорі", під впливами чужої культури, з особливо неволі, трохи набрала невільничого характеру, — то теж не вільно думати про її „ухраїнізовання".

На мою скромну думку, наше відродження перш повинно йти через очищення всього нашого життя від чужого намулу.

В. Островський.

Лугове свято в Бучачі.

Імпозантний здвиг Лугів і Соколів.

Цьогорічна осінь зимна і дощева, але лугове брацтво Бучаччини мало щастя. Погода (головно зрана) чудова, ні хмаринки на небі. Коло год. 8. рано почали сходитися Луги на площу до проби вправ. Прибуває оркестра з Теребовлі. В місті і поза містом чути співи лугових пісень. Бучацький повіт під оглядом лугової організації ще досить молодий. Тому і в більшости Лугів не видко належної карности. Найкращі Луги — це Жизномир, Коропець і Сороки. Крім цих Лугів прибувають Луги з Лішанець, Соколова, Костільник, Золотого Потока, Сновидова, Возилова, Стінки, Бобулинець, Білявинець, Нагірянки, Заліщик Малих, Передмістя, Новосілки, Чехова, Озерян і Бариша. Разом звиж 300 Луговиків і Луговичок. Соколи прибули зі Скоморох, Зарвинець і Переволоки. Крім лугових і сокільських товариств прибули бандерії на конях старших господарів з Жизномира, Нагірянки і Пишковець. Разом 104 їздців.

По пробі вправ уставився похід, який рушив на стрілецьку могилу на цвинтарі коло церкви. Вид з могили простягається над Стрипу, славну з боїв УСС-ів. По Службі Божій почалась панахида, при чому дуже гарну промову виголосив о. Галібей. По панахиді рушив знова похід на площу вправ. Попереду їхав командант свята інж. Король. Похід отвирали їздці на обмаєних конях. У поході машерувало 100 чвірок Луговиків в одностроях або з луговими відзнаками, 40 чвірок Луговиків у народніх убраннях в сердаках, 40 чвірок Луговичок і 16 чвірок Соколів і Сокілок. Похід виглядав імпозантно. Бучач не бачив **такої маси зорганізованого народу, здається і перед війною.**

В год. 2 попол. почалися вправи. До вільноручних вправ стали Луговики з Жизномира, Озерян, Сорік, Лішанець, Бобулинець, Білявинець, Коропця і Золотого Потока. Вправи вийшли гарно, одначе найкраще вийшли вправи топірцями, до яких стануло 144 Луговиків. Луговичок стануло до вільноручних вправ і вправ хустинами 88: з Жизномира, Сорік, Лішанець, Озерян і Золотого Потока.

Вечером коло 6 год. вже темніло. Луги уставилися тоді в кольони перед дефілядою і д-р Дашкевич вручив комендантові й організаторові Лугів бучацького повіту інж. Королеві срібну відзнаку за працю в луговій організації. Лугові товариства і ціла публика приняла це відзначення рясними оплесками, а голови Лугів поспішили до інж. Короля з гратуляціями і побажаннями. Після вручення відзнаки була дефіляда Лугів і Соколів перед д-ром Дашкевичем та інж. Королем. Серед повного вдоволення Луги прощались між собою та веселі відходили домів. Свято це полишить на довгий час гарні спомини в цілому бучацькому повіті.

Ріжні вісти.

ПОЛЬСЬКО-ЛИТОВ. КОНФЕРЕНЦІЯ.

Дня 2. листопада виїздить до Кенігсберга польська делеґація на польсько-литовську конференцію. В склад делеґації якій проводитиме мін. закорд. справ Залеський, входять начальник сх. виділу Голувко, дир. Шумлякоський і начальник виділу Тарновський.

ФРАНЦУСЬКА ПРЕСА ПРО РЕВЕЛЯЦІЇ „БЕРЛ. ТАҐЕБЛЯТУ".

Французька преса приняла скептично статтю „Берл. Тґту" про переговори марш. Пілсудського в Букарешті, що нібито мали на меті відірвання України від СРСР і прилучення до Польщі. „Парі Міді" твердить, що ці інформації не походять із Букарешту, а вийшли з більшовицької амбасади в Берліні або й від самого Чічеріна, який тепер є у Берліні.

СПОКІЙНІ МАНІФЕСТАЦІЇ У ВІНЕР НАЙШТАДІ.

Маніфестації у Вінер Найштаді пройшли зовсім спокійно. В поході Ґаймвери взяло участь около 18.000 людей. Пополудні дефілювали відділи Шуцбунду і соц. професійних організацій. В соц. поході взяло участь около 35.000 людей. Військо відділювало обі маніфестації. Відділів комуністів, які їхали з Ґотендорфу до Вінер Найштадт військо не впустило і вони вернулися до Ґотендорфу. У Вінер Найштаді й околиці арештовано около 200 комуністів.

ПОВОРОТ „КРАСІНА".

Дня 7. жовтня приїхало до Москви 30 учасників підбігунової виправи на криголомі „Красін" з проф. Самойловичом і летуном Чухновським. Витали їх представники уряду СРСР, професійних організацій і шарже д афер Італії і Чехословаччини, представники норвеської місії і публика. На двірці відбувся мітінґ, на якому виголосили промови Уншліхт, проф. Самойлович, Чухновський і ін.

МЕК ДОНЕЛЬД У ВІДНІ.

Дня 7. жовтня приїхав до Відня провідник англ. партії праці Мек Донельд. Він відвідає також Прагу і Берлін. У Берліні промовлятиме в райхстаґу.

АРЕШТУВАЛИ ПРОФЕСОРІВ УНІВЕРСИТЕТУ В ЯПОНІЇ.

Японський уряд приказав арештувати **31 професорів і студентів університету в Кіото під закидом комуністичної пропаганди. Судовий процес проти них зачинається 7. жовтня.**

300 літ вязниці.

Суд у Нагоя (Японія) засудив 20 комуністів разом на 300 літ тяжкої вязниці. В умотивуванні присуду трибунал вказує, що комунізм треба поборювати якнайрадикальніше.

ВІДГУКИ ДНЯ.

НЕ СВЯТІ ГОРШКИ ЛІПЛЯТЬ.

Просвітянський Театр!... Брр! Скільки вже тих театрів не пересунулось через Львів. Мало що менше, або й навіть стільки що окупаційних військ.

Тепер ще один і то навіть без реклями, слави і великих директорів.

Рівночасно з Просвітянським ще й театр Карабіневича, так начеб наша столиця не мала ніколи відрази до театрального мистецтва. Не знаю, чому саме вони зїхались на один час. Карабіневич сам знає, що найближча дорога з Горохова на Волинь іде через Львів, „Просвітяни" переконані, що і в театрі конкуренція допустима тільки до певних границь.

Якби там воно не було, ми пішли до Просвітянського...

Саля „Народнього Дому" вперше дочить порожнява, згодом наповняється... представниками преси, що мають даровi білети і молоддю, що „сторгувала" вступ. Страх подумати про 150 золотих за салю.

„Осінні маневри"... Прекрасна оперетка, що довгі роки тріюмфувала в Европі. Її й вибрав „Просвітянський Театр", що не вабить не має від кого [illegible] помоги, але ще й голоди під ногами: конкуренцію, недовіря, посмішки?!... Як справиться з досить складною музикою отсей малий гурток робітників сцени під командою елєґантно вифраченого диріґента?!...

Отже на диво все вийшло зовсім добре. „Просвітяни" грали як могли найліпше, а музика грала як не могла ліпше.

І Львів побачив щось, чого вже давно не оглядав у своїх рідних театрах: щирі зусилля, дбайливість і респект перед публикою та мистецтвом. Це в нас рідке явище і скорше його можна подибати серед валдінґерівських гуртів, як серед галицьких.

„Осінні маневри"... Через самостійність і ріжні окупації війнуло нас духом старої небіжечки — Австрії і чогось було приємно. Не диво. Адже той, який сидить у кримінальні, приємно згадує навіть вакації у тещі...

Вийшли на сцену сотники, поручники, четарі, вістуни і безсмертний хорунжий Валєнштайн з Бучача. Співали гарно, були елєґантні і вимовні, тільки перекладчик погано їх попашвав: ротмістрами, підпоручниками, капралями, тощо. Час би вже ввести нашу термінольоґію, бо ми (наскільки собі пригадую!) мали також свою армію...

„Осінні маневри" пройшли з успіхом. „Ґейша" й іще більшим, а театр напевно виїде зі Львова з усміхом. Кишеня може й скривиться, але душа розпогодиться. „Просвітянці" дали доказ, що запал і добра воля значать майже стільки, що рутина і субвенції.

Бажаю їм на дорогу всього добра.

Галактіон Чіпка.

Всі українські діти до української школи! — Хто минає рідну школу і посилає дитину до чужої школи, той ворог своєї дитини й української нації!

По широкому світі.

Литовський посол у Німеччині поїхав до Відня підписати литовсько-австрійський торговельний договір.

У Старобродi, однодумець Протоґорова Тонев застрілив провідника софійських македонців Драмайова, після чого його, Тонева, теж убили.

Навіть Німеччина і Еспанія думають скасувати в найближчому часі візи між своїми державами.

Кулідж заявив офіціяльно, що буде активно піддержувати кандидатуру Гувера на президента Спол. Держав.

У Прусії стане в найближчім часі предметом дискусії справа конкордату.

Англійські фінансисти сподіваються, що на весну прийде черга на ревізію репараційного пляну Доэа і що воєнні відшкодування зведуть до одної загальної суми.

Болгарський король Борис проголосив амнестію з нагоди свого 10-літнього панування.

З життя наших установ.

Надзвичайне загальне зібрання акціонарів Земельного Банку. — Підвишка акційного капіталу до 5 мілінонів золотих і зміна статуту.

В березні цього року появилися два розпорядки президента польської держави (з днів 17. і 22. березня) про банкове право і про акційні спілки, які ставлять нові вимоги до акційних спілок. Кредитові акційні спілки з емісійним правом мусять мати найменше 5 міл. золотих основного капіталу. Також до організації тих спілок та їх органів президентські розпорядки ставлять нові вимоги.

Зовсім природно, що до них мусить пристосуватися і наш одинокий банк, Земельний Банк Гіпотечний, якщо хоче зберігти свою концесію (уділену австрійським урядом в 1910 р.) та основне право кожного справжнього банку, право емісійне.

З метою перевести нові законні вимоги Надзірна Рада скликала надзвичайне загальне зібрання, яке відбулося в пятницю, дня 5. жовтня в салі Центробанку. На зібранні явилося 34 акціонарів, що репрезентували достаточну кількість акцій, потрібну для ухвалення важних постанов. Зібранням проводив президент Надз. Ради д-р Кость Левицький. Біля президіяльного стола засіли Дирекція в особах д-ра Л. Кульчицького, М. Гаврисевича і д-ра А. Гевковича. Окремо заняли свої місця нотар Ів. Растаєвський та урядовий комісар ст. радник скарбу В. Вержбіцький. Секретарював д-р М. Волошин.

Президент Надзірної Ради д-р К. Левицький привитав зібраних акціонарів і подав до відома денний порядок, який обіймає підвишку акційного капіталу, зміну статуту і затвердження сирого звальоризованого білянсу з 30. червня 1928 р.

З черги приступлено до денного порядку. Внесення про підвишку акційного капіталу на 4 міліони золотих (з 1 міл. до 5-ти міліонів) через видачу 40 тисяч нових акцій по 100 зол. принято одноголосно і без дискусії.

Опісля приступлено до зміни статуту, включаючи в ті зміни вимоги президентських розпорядків та інші доцільні зміни, які виявилися вказаними й потрібними на основі 18-літньої практики Земельного Банку. Таким чином цілий статут Банку піддано основній переробці. Відчитання 101 параграфів статуту в тексті урядовому (польському) дир. д-ром Л. Кульчицьким й українському дир. М. Гаврисевичем та голосування над кожним параграфом зокрема забрало кілька годин часу.

Після ухвалення зміни статуту, заг. зібрання приняло сирий звальоризований білянс з 30. червня 1928, і на тому вичерпано денний порядок.

Таким чином ухвалено всі законні вимоги і переведено потрібні зміни статуту. На лінії важкої праці Зем. Банку є тепер здійснення підвишки акційного капіталу, що в умовинах нашого теперішнього господарського стану не є річю легкою, хоч конечною.

НОВИНКИ

— Конгрес людового мистецтва. У неділю 7-го ц. м. почався в Празі міжнародній конгрес істориків людового мистецтва, що триватиме тиждень. На цей конгрес виїхали зі Львова дир. Національного Музею д-р Іларіон Свєнціцький, заст. голови „Просвіти" д-р Іван Брик і голова Етнографічної Комісії при Наук. Т-ві ім. Шевченка д-р Ф. Колесса.

— Кому це треба? Хтось знищив водопровідні збірники в околиці Снятина, так, що місто лишилось без води.

— Жиди і ми. По вісткам газет канадійські жиди вислали на днях 200.000 долярів на викупно арабської землі в Палестині. Ця сума — це тільки перша рата, бо канадійські жиди ухвалили зібрати на згадану ціль 1 міліон долярів. — У порівнанні з тим жертвенність наших добре ситуованих земляків у Канаді на старокраєві цілі — мініяльна. Прим. на найважнішу нашу установу, „Рідну Школу", дає українська Канада ледви яку пяту частину того, що Злучені Держави, хоч ціле правди діти — й жертвенність наших людей у Злучених Державах на „Рідну Школу" моглаб бути вдесятеро більша...

— Хоча Красний, а йому не вірять. На вічу безробітних в Харкові виступав як делеґат Пінкас Красний, бувш. міністр жидівських справ в уряді УНР. „Чека" мала домагатись, щоби Красного виключити з делеґації робітників і почала розслід, яким робом він дістався до Харкова. Відомо, що Красний від довшого часу змінив свою орієнтацію на Харків і підчас процесу Шварцбарта у Парижі виступив із гострим листом проти уряду Петлюри, в якому служив. Чому Красному не вірять, що він тепер безробітний — невідомо.

— Ріжні вістки. Папа видасть цього року енцикліку що торкається важніших цьогорічних подій у відношенні до церкви. — Під проводом англ. міністра внутр. справ радить у Льондоні конференція, яких засобів ужити щоби зменшити вуличний гомін, що підриває нерви всіх громадян. — У віденських кінах піднесли ледво ціни всіх білетів. — У Відні виставили з великим успіхом нову оперетку Леґара „Фрідеріке". — У Мексику вбив себе син недавньо вбитого президента Обреґона. — Англ. летунка Гіт, давніша місс Еліот Лін, знялася над майданом на 3 км. (26.000 стіп) увгору.

— Письменник про долю вугляника. Відомий англійський письменник Гельсуорті оснував особисту [illegible] фондацію, щоби використати [illegible] матеріяльне становище шахтарів і дійшов до прикрих висновків. У відкритім листі він малює страшні умовини життя робітників і вказує, що їх не можна направити ні капіталістичною системою реформ ні соціялістичною. Проблема англійських вуглекопів домагається співучасти всієї держави, бо вона тісно звязана з проблемою еміґрації. Тому, що англійцям щораз важче еміґрувати до кольоній, де нема для них відповідної праці, уряд мусить раніше перевірити, чи саме це не є головною причиною теперішнього великого безробіття в Англії.

— Марселієза на сцені. Мадярське міністерство внутр. справ заборонило у державнім театрі в Будапешті виставу пєси Бюхнера „Смерть Дантона", ще перед її премієрою. На генеральну пробу прийшла поліційна комісія і запротестувала проти вистави, тому, що на сцені підчас виконання смертного присуду, „маса" співає „Марсилієзу". Театр зробить ще одну пробу, на яку прийде сам міністр внутр. справ і від його враження залежатиме дозвіл на виставу в оригінальнім тексті або з пропусками.

— Чемберлен у кінової артистки. Англ. міністр закорд. справ Чемберлен приїхав до Сан-Франціско. Його зустріли овацією кінові артисти. Юрба допомагала оплесками проводити британського дипльомата, що зі своєю жінкою та донькою в товаристві кінової артистки Мері Пікфорд і її мужа Дуґляса Ферблнкса поїхали до хати цих „екранових зір", де ждав на всіх „гостинний чай".

— Ясновидючі на службі поліції. Конан Дойль, творець Шерльока Гольмса, від довгих літ завзятий прихильник спіритизму, ворожить, що в найближчій майбутности зовсім буденною появою буде „ясновидючий Шерльок Гольмс". Він каже так: „Кожний поліційний комісаріят дістане по розпорядку одного ясновидючого. Ясновидючість і телепатія так уже нині розвинулись, що було би злочином не використати її для громадського добра. Ясновидючі, на підставі якоїнебудь дрібнички відкриватимуть небавком усі злочини, коли в трансі доторкнуться шматка одежі або іншого предмету. Вже нині поліційні урядовці часто користуються допомогою ріжних кабінетів хіромантів, ворожок і професорів чорної магії у неясних справах". Іншими словами: хутко не виплатиться бути злочинцем, бо кожну крадіж бачитимуть ясновидючі негайно.

— Пожежа на Домбю. 6. ц. м. на Домбю в млинах і лушарні рижу вибухла пожежа. Пятьповерховий будинок згорів зовсім. Ратувала огнева сторожа з Кракова, Підгіря й військо. Коли згоріли сходи огнева сторожа мусіла скакати з 4. і 5-го поверха. Причиною пожежі була хиба в електр. урядженні млина. В млині згоріло сто ваґонів муки, а вратували 250 ваґонів муки і каші. Млин обезпечений був на 400 тис. дол., втрати обраховують на 100 тис. дол.

— Комуністичні штучки. В берлінськім радіо мав мати відчит редактор „Форвертс" Шварц на тему „Забезпечення світового мира". На кілька хвиль перед відчитом ред. Шварца повідомлено телефонічно, що управа радія висилає по нього авто. І дійсно авто приїхало, але в ньому двох озброєних людей, що під загрозою револьверів вивезли редактора поза Берлін. Рівночасно в берлінськім радіо зголосився якийсь індивід, що представився як ред. Шварц і виголосив промову проти будови панцирника. Виявилося, що Шварца вивезли комуністи, щоби так через радіо зареклямувати свою плєбісцитову акцію проти будови панцирника. Здивовані слухачі не могли зрозуміти, чому замість заповідженого відчиту про забезпечення мира поборювано через радіо будову панцирника. Ще вечером не всі в Берліні знали про штучку уладжену комуністами.

— Найбільший на світі електромагнет. В електро-технічній лябораторії при французькій Академії Наук змонтували на днях електромагнет, який своїми розмірами перевищає всі дотеперішні цього роду приряди. Тягар його перевищає вісімдесять разів тягар найбільшого магнета, який взагалі дотепер істнував. Його обчислили на 120 тон; стільки важить пересічна залізнича льокомотива. Найбільші магнети важать до тепер не більше як півтора тони. Само ядро згаданого велетня важить 103 тон, девять тон міди та шість тон інших металів. Довжина [illegible] електромагнетичного дроту 6 і пів км. Будову електромагнету запроєктовано ще перед світовою війною, а переведено щойно в перших роках після війни і коштувала міліон франків. Такий магнет вможливить незвичайні досліди вчених.

— Турецький спосіб на критику. Турецький поет Кіязім Бей придумав [illegible] спосіб, як перемагати критиків про [illegible] Ужиймо [illegible] свойого таланту [illegible] щоб він перевести [illegible] станета? [illegible]

годови. Незвичайно прихильну оцінку використав він.. для своїх авторських цілей. Зробив це в той спосіб, що рентгенівські відбитки свого мозку післав він усім тим критикам, які неприхильно досі ставились до плодів його пера. Таким робом хоче він їх переконати про хибність їхніх осудів. Коли і інші молодотурецькі поети та письменники підуть його слідами, то не виключене, що турецькі критики влаштують уже незабаром прилюдну виставку своїх фоторентгенівських колекцій.

— **Курс „моторольогії".** Дотепер чули ми про мінеральогію, геольогію, антропольогію і т. п. ділянки знання. Тепер будемо мати ще „моторольогію". Під такою назвою Висока Технічна Школа в Льос Анджельос дала початок окремому факультетові, який учитиме про все те, що торкається автомобілевих моторів. У програму факультету входитиме також навчання про правила вуличного руху. Причина заснування такого факультету: жахлива статистика автомобільних катастроф у Злучених Державах. 90 відсотків вини тієї статистики паде на шоферів, які не є відповідно познайомлені з працею мотору, або яким не є відомі приписи вуличного руху. „Моторольогія" буде поборювати це небажане явище у Злучених Державах.

Театри.

Великий Міський Театр:
8-го і. 7·30 веч. „Адіє Мімі" (50 прц. знижки).
9-го і. 7·30 веч. „Мала грішниця".
10-го і. 7·30 веч. „Русалка", чеська опера Двожака, премієра.

Кіна.

„Аполльо": „Хата вуйка Томи".
„Лев": „Трагедія темряви (Ідіот)".
„Оаза": „Кривава буква".
„Палас": „Вузол смерти".
„Фатаморгана": „Горячка золота".

Дописи.

ЗБОРІВЩИНА. (Лугове свято в честь Івана Франка в Розгадові). Дописала Розгадові погода, дописали й учасники на Луговім святі, яке відбулося в честь Івана Франка 9. вересня ц. р. По Службі Божій, відспіваній в церкві, відправлено панахиду за наших Борців на громадській площі над могилою незнаного жовніра при участи місцевого пароха о. Остапа Даниленича й о. сов. Онуфрія Гайовського, пароха з Богутина. Після панахиди о. сов. Гайовський виголосив патріотичну проповідь, а опісля промовляв п. Заношак з Бережан. В 2-ій год. пополудни голова місцевого „Лугу" ч. Ілля Стефанишин відкрив на тій самій площі Лугове свято. Д-р Володимир Левицький, голова Повітового Комітету УНДО, передаючи привіт від філії „Просвіти" й від усіх читалень повіту, згадав про ту велику прихильність, з якою Франко ставився до спортових і руханкових товариств. З черги сенатор Микола Кузьмин передав привіт від нашої Парляментарної Репрезентації, а п. Заношак говорив про організацію молоді в освітно-культурних і руханкових товариствах. Опісля місцевий хор під проводом п. Андрія Морози відспівав кілька пісень, а дальше відбувалися гарні вправи Луговиків і Луговичок, в яких крім місцевого „Лугу" взяли участь також „Луги" з Бишок, Гиновичі, Дрищева, Конюх, Поручина, Урмані й Цецева. Після дефіляди піснею „Ой у Лузі" закінчено це гарне свято, що лишило по собі милі спомини та причинилось до підбадьорення духа між усіми присутніми.
Р. Д.

З театру.

Великий Міський Театр: „Мала грішниця", комедія в 3. діях А. Бірабо.

99 проц. французьких сучасних комедій це причинки до девятої заповіди. Їх автори роблять їх так легко, мов табличку множення: 3 головні особи через 3 дії = 9. Тому, що кожний глядач уже з прізвища автора або заголовку песи знає, чим пахне така історія, поглянувши на список діючих осіб, не може вийти з дива: як автор „Малої грішниці" вийде з такої комбінації, де на одну молоду чесну жінку (правда, з мамою) припадає аж пять мущин (правда, з льокаєм).

Увесь талант автора йде у тому напрямку, щоби глядач не міг нічого передбачити. Перша, занадто довга дія, дещо зниєохочує авдиторію. Та заки перший раз впаде завіса, інтрига вже так хитро навинена, що ми не є мудріші, ніж з першої сцени. Рецензент, що оповідає зміст такої песи публиці для заохоти, робить велику кривду обоїм. Добрих анекдотів не слід випереджувати розясненням їхньої „поенти", так само як нерозумно було би знати заздалегідь тайну штукарів-чарівників.

Бірабо вміє погодити цукор з перцем — чеснотливість із пахощами гріху. Весь успіх такої песи залежить від гри акторів. Головну ролю відтворила по-мистецькому з великою природністю молода артистка Регіна Левицька, а вибраний нею „ідеал" мав усі потрібні мужеські прикмети симпатичної людини в особі п. Артура Квятковського.
М. Р.

Зі спортового життя.

Важно-атлетичний турнір у Львові.

Заходами львівського атлетичн. клюбу ім. Циганевича почнуться у Львові 12. п. м. важко-атлетичні змагання, у яких візьме участь кільканацять чолових борців. До змагань зголосили свою участь такі важкоатлети, як Лев Пінецький, польський змагун-великан із Познаня, віденець Йосиф Штайнбах, відомий чемпіон у підношенні тягарів, мистець світа Келер, Поосгоф, циган Ойляндо, болгарин Ферістанов і інші. Змагання відбуватимуться в поцирковому будинку Корнацького при вул. Коперника 33.

Справлення похибки.

В попередньому числі „Діла" зайшла з вини коректора друкарська помилка в рубриці „Зі спортового життя". А саме зложено хибно назву відомого віденського клюбу „Рапід" як „Panig".

Нові книжки й журнали.

В. Крижанівський **„Веселий Вечір"** сценки, монольоги, куплети. Львів, 1928 Видавництво „Русалка", 8°.

Дм. Іванович **„Панські примхи"**, жарт на 1 дію. Львів, 1928. В-во: „Русалка". 8°.

„Життя і Знання". Рік вид. II. Ч. 1. (13). Зміст: К. Кисілевський: Що треба нам знати про нашу мову; Ів. Яровацький: Звідки взялися гори на землі? на інших планетах? (9 картин); В. Миропільський: Грицько Квітка Основяненко (2 портрети і 6 картин); В. Виноградник: Про новітнє щеплення проти туберкульози (3 рис.); Д. Айналів: Українська княгиня св. Ольга в Царгороді; Б. Гнатевич: Шовковиця або морва (3 мал.); Хто мешкає зі мною у тій самій географічній ширині? (1 мапа); С. Любарський: Камяна сокира (4 картини); Діти камяної доби (6 картин); Всячина. Паперові будівлі.

„Жіноча Доля", ч. 19. Рік вид. IV.

І. Я. Л. **„Вертеп"**, різдвяна сценічна картина. Видавництво „Русалка".

„Знання то сила", збірка статей з приводу 60-літнього Ювилею Т-ва „Просвіта".

„Господарсько-кооперативний часопис", орган Ревізійного Союза Українських Кооператив; тижневик. Львів, 3. жовтня 1928. Ч. 40. Рік вид. VIII.

„Сільський Господар", орган Краєв. Тов-а Господ. „Сільський Господар". Львів, 1. жовтня 1928.

„Зиз", ч. 13., журнал сатири і гумору дня 1. жовтня 1928 р.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Народній Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові. 698 3—3
13. жовтня, субота: „Ой не ходи Грицю".
14. жовтня, неділя: „Ой не ходи Грицю".

Тримісячний курс крою білля і суконь веде робітня жіночої промислової кооперативи „Труд" у Львові. Письменні і устні зголошення приймає управа „Труду", Львів, Ринок ч. 39 II. п. 727 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Управа Українського Інституту для дівчат в Перемишлі (вул. Татарська ч. 4) пошукує доброї кухарки до варення на 120 осіб. В зголошенню проситься подати дотеперішню практику і умови щодо платні.
712 2—3 *Мих. Демчук, управ. інст.*

Оголошення.

Загальні Збори Кружка „Рідної Школи" в Бережанах відбудуться дня 28. жовтня 1928 р. о год. 5. по полудні у власній домівці зі слідуючим денним порядком: 1) Відкриття Загальних Зборів. 2) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів. 3) Звіти, а) секретарський, б) касієрський, в) шкільний, г) контрольної Комісії, дискусія над звітами. 4) Уділення абсолюторії уступаючій старшині. 5) Вибір нової старшини і Контрольної комісії. 6) Вибір делегатів на Загальний Зїзд. 7) Внески і запити.

Наколиби о 5. год. не явилося приписане число членів, то о год. 5·30 відбудуться ті самі Загальні Збори без огляду на число членів. — **Старшина.** 721 1—1

Заява.

В газетці „Czasopismo Wystawy Pokuckiej" поміщене моє прізвище, як „почесного члена II. Покутської Вистави". Щоби не ширилося баламутство, та щоби відсунути від своєї особи всяку відповідальність за діяльність аранжерів і Комітету тої II. Покутської Вист ви, заявляю, що слідує: На поміщення мойого прізвища, як почесного члена II. Покутської Вистави, не дав я ніколи і нікому своєї згоди і уповажнення, ані до Комітету II. Покутської Вистави не належу, та з тою виставою не маю нічого спільного. — Коломия, дня 2. жовтня 1928. — **Д-р Іван Турянський**, адвокат. 720 1—1

XXII. Звичайні Загальні Збори Дому торгов-пром. „ДОСТАВА" кооперативи з обмеженою порукою У ЛЬВОВІ

відбудуться дня 30. жовтня 1928 р. о год. 4. по пол. в комнатах кооперативи при вул. Домініканській ч. 11, І. поверх. з таким предметом нарад:

1. Отворення зборів.
2. Відчитання протоколу Загальних Зборів з дня 16. грудня 1928 р.
3. Звіт Управи з діяльности кооперативи за рік адміністраційний 1927/28.
4. Звіт Контрольної Комісії.
5. Внесок Надзірної Ради дотично розділу чистого зиску.
6. Доповняючий вибір 3 членів Надзірної Ради.
7. Внесок на зміну §§. 4. 5. і 8. статута.
8. Внески і запити.

Річний звіт, рахунки і білянс є виложені в льокалі кооперативи до перегляду членів.

За Надзірну Раду:
о. АЛ. СТЕФАНОВИЧ голова. о. Ю. ДЗЕРОВИЧ секретар.
117 1—1

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.